

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

21 יולי 2009

בפ"ת [redacted] מדינת ישראל נ' [redacted]

בפני כב' השופטת אילונה אריאלי

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

ע"י ב"כ עו"ד תומר גונן [redacted]

המשיב

החלטה

1. לפני בקשה לפסילת המשיב מלהחזיק ברישיון נהיגה עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו בתיק גמ"ר 5527-06-09, וזאת על - פי סעיפים 45(א) ו- 46 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) (להלן - "פקודת התעבורה").
2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של גרם מוות ברשלנות, נהיגה ברשלנות, גרם נזק לאדם ולרכוש ברשלנות, אי מתן זכות קדימה בצומת ופנייה שמאלה שלא בבטחה.
על פי כתב האישום, נהג המשיב ביום 24.4.2009 בסמוך לשעה 16:00 ברכב מסוג סובארו בכביש 90, מכיוון דרום לכיוון צפון. המשיב נהג ברכבו בקלות ראש וברשלנות, כשהוא אינו ער לתנאי הדרך והתנועה שבה, הוא התקרב לצומת חוקוק, השתלב בנתיב הנסיעה המיועד לפניה שמאלה לקיבוץ חוקוק, הוא לא עצר בצומת ופנה שמאלה מבלי לתת זכות קדימה לרכב מסוג דייהטסו אשר נסע בכיוון הנגדי, הוא חסם את דרכו של רכב דייהטסו ובעקבות זאת התנגשו שני הרכבים.
כתוצאה מן התאונה, נהרגה נוסעת ברכב הדייהטסו - קארין אלון (נערה בת 16 שנים), ונפצעו קשה אחותה - אסתר אלון ואחיה - אשר אלון, שנהג ברכב הדייהטסו.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה הבקשה שלפני. המבקשת טוענת בבקשה, כי ברשותה ראיות טובות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, וכי המעשים המיוחסים למשיב, נסיבות ביצועם ותוצאותיהם הקשות, מעידים על מסוכנותו של המשיב למשותמי הדרך, שעה שהוא אוזר בהגה, ובהתחשב בעברו התעבורתי, אין מנוס אלא לפסול אותו מלהחזיק ברישיון נהיגה עד תום ההליכים.

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

21 יולי 2009

בפ"ת [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

המבקשת טוענת עוד כי תקנת הציבור מחייבת שהמשיב לא ינהג עד שיבורר דינו. המבקשת אף לא השתתתה בהגשת הבקשה, אשר הוגשה בתוך תקופת פסילתו המנהלית בת 90 הימים של המשיב, כשמאז התאונה, רישיונו של המשיב טרם הושב לו.

4. המשיב איננו חולק על קיומן של ראיות לכאורה. יחד עם זאת, המשיב טוען כי עברו – האישי והתעבורתי, מעידים כי הוא איננו מסוכן לציבור המשתמשים בדרך ועל כן, אין מקום להורות על פסילתו עד תום החליכים.

באשר לעברו האישי של המשיב – מדובר בקצין בכיר במילואים בשייטת 13, לאורך כל חייו תרם תרומה משמעותית ונכבדת לביטחון המדינה ולא רק שאיננו מסוכן לשלום הציבור, הציבור חייב לו רבות. בעניין זה הגיש המשיב אסופת מכתבים של שותפים לעברו הצבאי, מפקדיו, פקודיו, חבריו, ומכריו, אשר מעידים על המשיב, על עברו האישי, זרכו ופועלו למען המדינה והציבור.

באשר לעברו התעבורתי – המשיב טוען כי הוא נוהג משנת 1975 ולחובתו 8 הרשעות, כשבעשר השנים האחרונות הוא עבר 3 עבירות בלבד – האחת על אי החזקת רישיון נהיגה ברשותו, השנייה על מחירות מסוג ברירת משפט ברמה הנמוכה והשלישית על גרירת רכב אחר באמצעות רכב מנועי. לטענת המשיב, לאורך 35 שנות נהיגה, ניתן לומר שהוא נהג זהיר מאד, השומר על כללי התנועה ואינו מסוכן כלל את שלום המשתמשים בדרך, כשאיורע התאונה איננו משקף כלל את אופי נהיגתו.

בי"כ המשיב הוסיף וטען כי המשיב הינו יליד שנת 1952, הוא חווה טרגדיות קשות בחייו האישיים ולמרות זאת, הוא גידל משפחה, הוא עובד ומתפרנס כעצמאי בתחום עבודות חשמל ועבודות נסמכת על רישיון הנהיגה שלו, באשר הוא נדרש לנסיעות בכל איזור הצפון. אין מדובר בבעל ממון אלא ב"קובוצניק" המתפרנס מידי יום בעבודת קשה, ורישיון הנהיגה הוא מטה לחמו.

5. זינו

סעיף 46 לפקודת התעבורה קובע, כי כאשר מוגש כתב אישום נגד בעל רישיון נהיגה, על עבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נהרג אדם, יורה בית המשפט על פסילתו מלהחזיק ברישיון נהיגה עד למתן פסק דין בעניינו, אלא אם שוכנע בית המשפט, מנימוקים שיפרש, כי

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

21 יולי 2009

מפ"ת [REDACTED] מדינת ישראל, ג' [REDACTED]

אין בנהיגה על ידי הגאשם משום סכנה לציבור, שאז רשאי בית המשפט שלא להורות על פסילה כאמור.

קיימת, אפוא, חזקת מסוכנות, שהנטל להפריכה מוטל על כתפי הנאשם (בשי"פ 9588/07 משה טויבלטי נ' מדינת ישראל; בשי"פ 8645/07 אליהו חדש נ' מדינת ישראל (פורסמו במאגרים המשפטיים)).

השיקולים שעל בית המשפט לשקול, בבואו לבחון את מסוכנותו של הנאשם, פורטו בכשי"פ 7399/00 שמואל לחמי נ' מדינת ישראל פ"ד נד(5) 577. פסק דין זה אמנם קדם לחקיקתו של סעיף 46 לפקודת התעבורה, אשר מטיל את נטל ההוכחה בעניין העדר מסוכנות על הנאשם, אלא שדומה כי השאלות שעל בית המשפט לבחון, בבואו להחליט האם סתר הנאשם את החזקה העומדת לחובתו, נותרו כפי שפורטו בפסק הדין:

"אם יש ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנהג; אם מעידות נסיבות התאונה על כך שאופן נהיגתו מסוכן; אם מדובר באירוע בעל אופי מקרי או בדרך התנהגות אופיינית; אם מעיד עברו של הנהג על כך שהוא מסוכן; אם יש גורמים אחרים הטבועים בנהג – כגון מצב בריאותו הגופנית או הנפשית – תעושים אותו מסוכן. מתוך מכלול התשובות, תוך שימוש בניסיון החיים ובשכל ישר, מרכיב בית המשפט את התמונה הכוללת שממנה מסיק הוא את מסקנתו".

6. באשר לראיות העומדות נגד המשיב – המשיב, כאמור, איננו חולק על קיומן של ראיות לכאורה. עיינתי בתיק החקירה ומצאתי כי אכן מצויות בו ראיות לכאורה לכך שהמשיב פנה שמאלה בצומת חוקוק, בלא שנתן זכות קדימה לרכב אשר נסע מולו, בנתיב הנגדי, ובכך גרם להתנגשות בין הרכבים ולתוצאה הטרגית.

7. יחד עם זאת, באשר לנסיבות אירוע התאונה – מעיון בראיות התביעה עולה לכאורה, כי אופי נהיגתו של המשיב, עובר לתאונה, לא היה מסוכן.

יש לציין כי שני הנהגים – המשיב והנהג ברכב הדייהטסו, העידו במשטרה כי הם אינם זוכרים את הרגעים שקדמו להתנגשות. המשיב איננו זוכר אם ראה רכבים המגיעים מולו

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

21 יולי 2009

בפ"ת [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

בנתיב הנגדי וכלשונו: "אני לא יודע מה קרה פה. יש לי קטע מות מהשלב שאותתתי ונכנסתי לנתיב הפנייה ועד התאונה. כל הקטע שבאמצע נמחק ליי".

קיימת עדות אחת של עד ראיה, אשר טען בהודעתו כי רכב המשיב פנה שמאלה בנסיעה רצופה, משמע – בלא שעצר. אלא שיש לסייג עדות זו, בהתחשב בכך שעל פי דברי אותו עד ראיה, הוא נסע בכיוון הנגדי לכיוון נסיעת המשיב, מספר רכבים אחרי רכב הדיהטסו, כאשר בזמן האירוע הוא היה במרחק של "כמה מאות מטרים מצומת חוקוק", ועל פי הודעתו, הוא כלל לא ראה את רכב הדיהטסו שנסע כמה רכבים לפניו, אלא רק ראה אותו ברגע התאונה "מתרומם באוויר". דברים אלה מחלישים לכאורה את טענת עד הראיה, לפיה הוא ראה את רכב המשיב (שנמצא עוד אחרי רכב הדיהטסו) פונה שמאלה בנסיעה רצופה.

לא קיימת בחומר החקירה כל ראיה לכך שעובר לפנייה שמאלה, נהג המשיב במהירות מופרזת או באופן פרוע או מסוכן. על פי עדות המשיב, הוא נהג ברכב כשהוא חגור בחגורת בטיחות, והדבר אף עולה לכאורה מדו"ח הפרמדיק שטיפל במשיב במקום האירוע. על פי הודעת המשיב, הוא אותת שמאלה והשתלב בנתיב הפנייה שמאלה בטרם נכנס לצומת, הוא לא ביצע פעולה כלשהי שלא קשורה לנהיגה והוא לא מיהר לשום מקום.

לסיכום - במובחן מכך שקיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב לקרות התאונה, הרי שניסיבות התאונה אינן מלמדות על כך שאופן נהיגתו של המשיב מסוכן (ראה, לשם השוואה, ניתוח נסיבות דומות בעניין לחמי הני"ל).

8. באשר לשאלת דפוס נהיגתו של המשיב בדרך כלל - נראה שגם בעניין זה הוכיח המשיב כי מדובר באירוע בעל אופי מקרי, ולא בדרך התנהגות אופיינית.

המשיב, בן 57 שנים, אוחז ברישיון נהיגה מזה 34 שנים, ולאורך כל שנות נהיגתו, הוא צבר 8 הרשעות, 5 מתוכן בוצעו לפני למעלה מעשר שנים. הרשעתו האחרונה היא משנת 2008, על עבירה מסוג ברירת משפט (גרירת רכב מנועי ברכב פרטי) ושתי העבירות הנותרות בוצעו לפני למעלה מחמש שנים, ושתיהן מסוג ברירת משפט.

אין בעברו של המשיב מעורבות בכל תאונה שהיא.

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

21 יולי 2009

בפ"ת [REDACTED] מדינת ישראל נ' [REDACTED]

עבר תעבורתי זה, מלמד על כך שדרך נהיגתו של המשיב, לאורך שנים ארוכות, איננה מסכנת את שלום הציבור.

9. נותרה השאלה האם קיים גורם אחר הטבוע המשיב, העושה אותו מסוכן. בעניין זה הוכיח המשיב, מעל ומעבר להפיקת הנטל המוטל עליו, כי לא זו בלבד שהוא איננו מסוכן לציבור, אלא שמדובר באדם שבטחון הציבור מאז ומתמיד היה ועודנו נר לרגליו. בעניין זה נתמך המשיב בכמות רבה ומרשימה של אנשים, כולם מגדירים את המשיב כ"מלח הארץ", אדם ערכי, נדיר ויוצא דופן ביושרו ובטוב ליבו, מפקד ולוחם נערץ על חבריו מפקדיו ופקודיו ביחידה המובחרת בה שירת ומשרת שנים ארוכות, אדם שתווה טרגדיות אישיות קשות, אך תרם וממשיך לתרום ללא לאות למען הציבור. לא ניתן להישאר אדיש לעוצמת הדברים שנכתבו על המשיב והובאו בפני, ובחזאי שיש בהם משקל משמעותי בהרכבת התמונה הכוללת אודות המשיב, ממנה ניתן להסיק, "על פי ניסיון החיים והשכל הישר", כי המשיב בהחלט אינו מסוכן.

10. על יסוד האמור לעיל, שוכנעתי כי חרף קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, ועל אף התוצאות הטרגיות והכואבות של התאונה, הרי שהמשיב, שאשמתו, בשלב זה, טרם התבררה, סותר את חזקת המסוכנות העומדת לחובתו ושכנעני, לאור נסיבות התאונה ולאור עברו התעבורתי והאישי, כי אירוע התאונה לא מהווה ביטוי לדפוס נהיגתו או לאופיו של המשיב, וכי לא יהיה בהשבת הרישיון לידיו, עם תום הפסילה המנהלית בת 90 הימים (על ה"צינון" שהיה כרוך בפסילה לתקופה זו), כדי לסכן את שלום ציבור המשותמשים בדרך.

לכך יש להוסיף כי פסילתו של המשיב מלהחזיק ברישיון נהיגה, תגדע לכאורה את מטה לחמו של המשיב, כמי שפרנסתו כרוכה ותלויה בנהיגה.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

המזכירות מסור העותק החלטה זו בדחיפות לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשס"ט, 21 יולי 2009, בהעדר הצדדים.